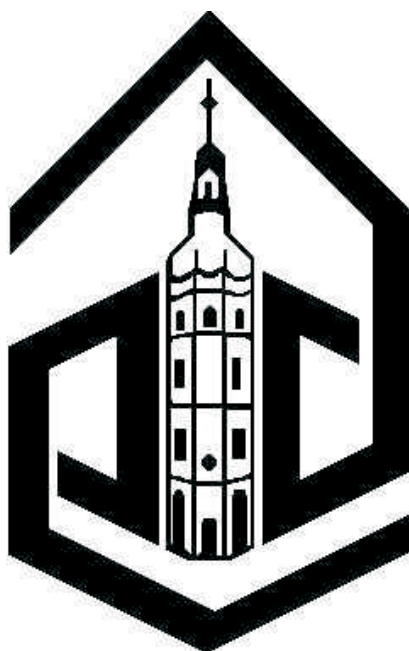
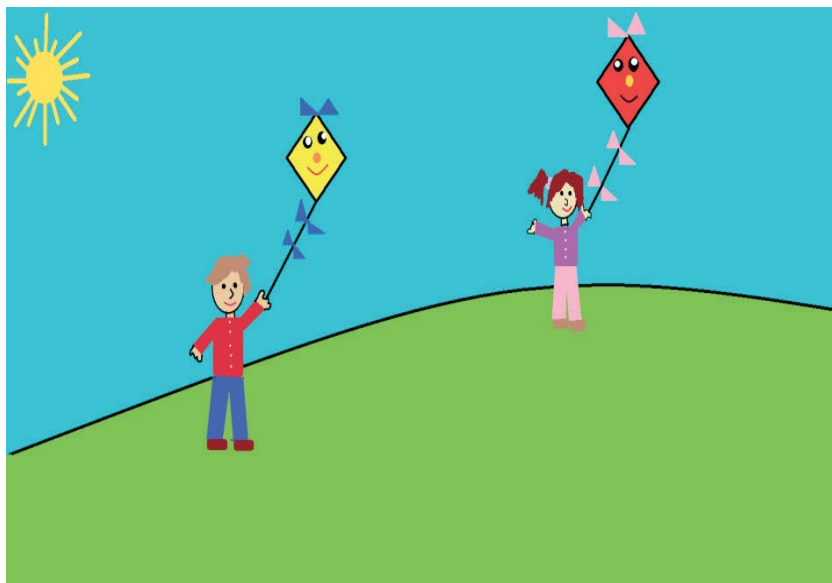


Náš časopis aneb Bylo nás patnáct



(Časopis/almanach sestavený z výběru prací studentů
1PB, kteří na Gymnáziu Bohumila Hrabala v Nymburce
navštěvovali ve školním roce 2017/18 předměty
Literární praktikum a Školní časopis.)

Září



Eliška Fiedlerová

Školní básnička

Amálie Němcová, Antonie Fraňková

Tak už jdeme do školy,
učit se, psát úkoly.
Na nové škole dobře se máme,
nové kamarády stále poznáváme.

Na gymplu Bohumila Hrabala
je hodně velká zábava.
Sice je to tu mnohem těžší,
ale tato škola je prostě lepší.

Máme nové učitele
a ti učí velmi skvěle.
Školní časopis mě velmi baví,
v skládání nás nikdo nezastaví.

Září

1PB v Rokytnici

Tereza Hladká, Agáta Malá

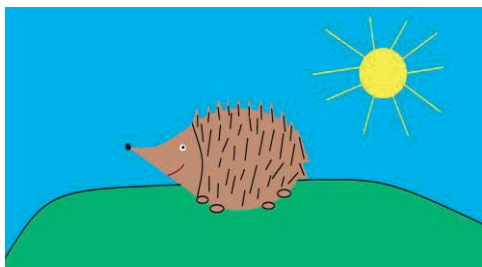
Pouhé čtyři dny před adaptačním kurzem jsme chodili do školy. A pátý den jsme odjížděli do Rokytnice.

Vysadili nás na parkovišti pod kopcem do chaty. Ten kopec jsme museli vyjít s krosnou na zádech. Když jsme konečně dorazili do chaty, zabrali jsme si pokoje a postele, povlékli jsme si peřiny a polštáře a někteří měli spací pytle. Poté, co jsme si povlékli peřiny, jsme šli dolů na nástup, kde nám byla řečena pravidla, večerka, služby, jídlo a výlety. Když jsme šli na oběd, zarazil nás kopec, který jsme museli vyjít, ale když jsme přišli na oběd, byli jsme až překvapeni, jak je jídlo dobré. Když jsme se najedli, šli jsme zpátky do chaty. Chvilku jsme měli polední klid a potom jsme šli na túru na Dvoračky, kde jsme si dali lívance a teplý čaj. Potom, co jsme se navečeřeli a vrátili jsme se do chaty, jsme hráli hry s Jarčou a Lukášem. Pak už jsme se jen vysprchovali a šli jsme spát.

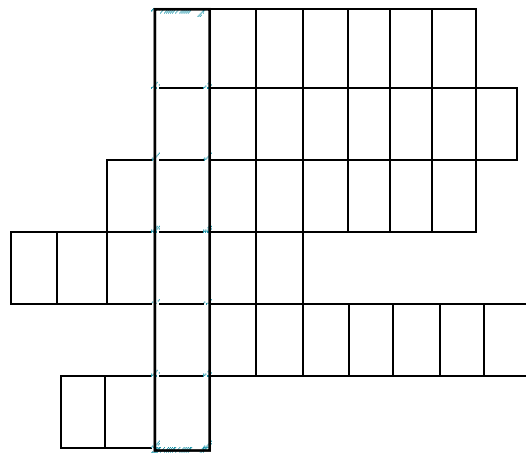
A takhle probíhaly všechny naše dny na adaptačním kurzu, ale další dny jsme chodili na jiné výlety. Navštívili jsme muzeum ve Vysokém nad Jizerou, muzeum ve Františkově a sklárny v Harrachově. Na adaptačním kurzu se nám všem moc líbilo.



Září



Adélka Radilová



1-Celou dobu jsme byli v *****

2-Na Čertovu horu jsme se dopravili *****

3-Pletli jsme *****

4-V lese jsme klopýtali o *****

5-Právě luštíte *****

6-S Jarčou a Lukášem jsme hráli ***

(Autorka křížovky: Filippa Grusová)

Podzimní čas

Martin Křenek

Už je tady zas
ten podzimní čas.
Ptáci tažní odlétají,
já, ti se ale vážně mají.
Veverce zhoustl kožíšek,
domů si nese oříšek.
My si oblékneme miknu
a už se těšíme na zimu.

Září

O Šípkové Růžence trochu jinak

Jan Březina, Matěj Klobouček

Byli-nebyli král a královna a čekali spolu dítě. Pojmenovali ji Růženka. V den narození Růženku prokleje sudička. V okamžik, kdy sudička odejde, království zaroste trním a Růženka usne.

Princ se dozví, že Růženka spí za hradbou z akátu s obrovskými trny. Rozhodne se, že ho prořeže žiletkou. V půlce se mu žiletka otupí. Zabodne se mu trn do nohy a poběží domů k mamince. Růženku přijde zachránit chasník. Trní zapálí a než stihne trní dorůst, proběhne na druhou stranu k Růžence, políbí ji a ta se vzbudí. Když se budou chtít vrátit, zjistí, že trní znovu doroste. Chasník vytáhne křesadlo a trní zapálí. Proběhnou a vydají se spolu k chasníkově chatě. Růženka se zeptá chasníčka, jak se jmenuje, a ten odpoví, že Jonáš.

Vzali se a měli spolu čtyři děti. A žili spolu šťastně až do smrti.



Říjen



Barbora Pacourková

Říjen

Antonie Fraňková

Už chodíme do školy
a píšeme úkoly.
Listy rychle padají,
vlaštovky odlétají.

Říjen houbiček je čas,
lesík volá, volá nás.
Sluníčko už nesvítí,
nikde nevidím kvítí.

Děti z okna koukají,
sníh, sníh pěkně volají.
Už se těší na Vánoce,
nejkrásnější svátky v roce.

Říjen

Problémy dnešní generace

Matěj Klobouček, Tomáš Kratochvíl

Mobily:

Bylo nebylo, byl jeden Matěj a ten strašně rád hrál Clash Royal. Jednou šel po ulici, před ním vyrostla lampa **a on do ní vrazil!**

Sluchátka:

Byl jednou jeden Pepa a ten pořád chodil po ulici se sluchátky v uších, když jednou takhle přecházel přes silnici a přejelo ho auto.

Youtubeři:

Snad každý z nás se kouknul někdy na nějakého YouTubera a asi skoro všichni jsme na nich tak trochu závislí. Ovšem nemusí to být zrovna nejlepší, mohlo by se stát, že by se o některých videích dozvěděli vaši mladší sourozenci a poté by mohli mít problémy kvůli vulgární mluvě.

Nenažranost:

Jak si můžete všimnout, dnešní mladá generace má velmi ráda jídlo, a to jen díky značkám jako jsou McDonald, KFC, Burger King atd.

Jedním takovým případem byl také Pavel, měl velice rád výše uvedené značky. A jelikož byl z Prahy, mohl si je dopřát každý den. Měl je k snídani, k obědu, k svačině i k večeři. Byl tak tlustý, že ani nedokázal běhat, a když šel jednou pro zmrzlinu, tak ho přepadla mafiánská skupina, ale on jim nedokázal utéct Ráno ho našli mrtvého s uřezanými špeky.

Proto nejezte tyto značky, nebo dopadnete jako Pavel!

Neznalost:

Byl jednou jeden Martin a ten nevěděl, že elektřina je nebezpečná. A tak jednou zkusil strčit prsty do elektřiny, to se nic nestalo, ale pak ho napadlo, že tam strčí vidličku. A to ho už elektřina trefila a když ho převáželi do nemocnice, upadl do kómatu a zemřel.

Říjen

Podzimní anketa mezi spolužáky

1. Jak jste strávili státní svátek, 28. září?

- Jel(a) jsem na výlet. (5x)
- Odpočíval(a) jsem doma. (4x)
- Šli jsme na houby. (2x)
- Něco jiného (5x)

2. Chodíte na podzim na houby?

- Ano (6x)
- Ne (1x)
- Jen občas (7x)

3. Pouštíte na podzim draka?

- Ano (5x)
- Ne (5x)
- Jen občas (4x)

4. Máte rádi podzim? A proč?

- Ano, líbí se mi jeho barvy. (2x)
- Ano, prostě ho mám rád(a). (11x)
- Ne, je chladno. (0x)
- Ne, začíná být brzy tma. (0x)

(Autor ankety: Markéta Petřeková)

Říjen

Kouzelný pes

Barbora Šídová

Byla jednou jedna holčička a ta byla moc smutná, protože neměla žádné kamarády ani sourozence ne, dokonce ani žádné zvířátko.

Jednou takhle seděla ve svém pokoji a bylo jí do breku, když tu náhle do pokoje vletěla kulička. Celá hnědá a poletovala po pokoji, jako by byla hyperaktivní. Holčička se samo sebou polekala. Dokonce zapomněla plakat, což byl poměrně velký úspěch, protože poslední dobou brečela snad i ve spaní.

Jen co se kulička dotkla podlahy, proměnila se v malého hnědého střapatého pejska, který pravil: „Ahoj, jak se jmenuješ ? Já jsem Střapík.“ Holčička jenom vykoktala: „Ty ,ty , ty, snad mluvíš ?“ „Jasně, když můžou mluvit poníci s rohem a přerostlé ještěrky, tak proč bych nemohl mluvit i já ?“ „ Aha,“ hlesla holčička. Pak se trochu vzpamatovala a řekla : „Já se jmenuji Johanka.“ „A co že jsi taková utápnutá ?“otázal se Střapík. Johanka jenom pokrčila rameny.

„Pojď ven, jdeme si hrát na hřiště! Budeš mi házet klacky,“ řekl najednou Střapík a vyskočil z okna. Johanka se moc polekala a honem se vyklonila z okna. „Nestalo se ti nic ?!“ zavolala. „Co by se mi mělo stát?“ řekl trochu uraženě Střapík. „Jsem přece kouzelný pes.“ Johanka rychle seběhla po schodech dolů. Před domem na ni už čekal Střapík.

„Co všechno vlastně umíš?“ otázala se zvědavě holčička. „Já umím všechno, co si vymyslím.“ „A jak ses tu vlastně vzal?“ pokračovala v otázkách Johanka. „Vždycky, když je nějaké dítě moc smutné, tak se mu z obláčku narodí Kamarád.“ Trpělivě zodpovídal otázky Střapík. „A jací jsou ti Kamarádi?“ „Podle toho, jaké je dítě, které si ho přeje. Například dítěti, které je malé a slabé, se z obláčku narodí velký a silný Kamarád.“ „ To jsem ráda, že ses mi narodil zrovna ty,“ řekla nadšeně Johanka.

A od té doby už Johanka nikdy nebyla smutná, protože měla úžasného chlupatého přítele.



Listopad

Je tu listopad. V listopadu už jsou většinou všechny stromy opadané, takže příroda nemá žádnou pěknou barvu. A není ani zima, ale ani teplo, takže nevíme, co na sebe máme obléknout. Také je listopad takový čekací měsíc, protože čekáme na Vánoce. Ale abychom si ten listopad osladili, přečtěte si básničku, pohádku nebo něco úplně jiného.

Antonie Fraňková



Jan Březina

Podzim

Jan Březina

Listí padá ze stromů,
listí se barví do žluta,
léto už odlétá domů,
už neulovíme mamuta.

Houby v lesích rostou,
jen klobouky na sobě mají,
zimou se nikdy neklepou,
svoje práva tím hájí.

Listopadem to všechno končí,
zimou zase začíná,
nikdo už brake dance netančí,
máma mi počítač vypíná.

Listopad

Pranostiky sv. Martina

Půjde-li husa na Martina po ledě, příští rok dlouhé léto bude.
Martinův led bude vodou hned.
Na svatého Martina pláče husí rodina.
Na svatého Martina kouřívá se z komína.
Na stromech a révě do Martina listí – tuhá zima přijde, buďme jisti!

Amálie Němcová

Podzimní básnička

Eliška Fiedlerová

Už se stmívá mnohem dříve,
dny bývají kratší,
někdy také prší hodně,
větru také stačí.
Díky tomu, že nám fouká,
padá listí ze stromů.
Kaštanů je velká kopa,
hodně je i žaludů.
Listy mají hodně barev,
žlutou, oranžovou, červenou.
My si houby nasbíráme,
hřiba a bedlu jedlou.
Když úkoly uděláme,
draka pouštět budu.
Na poli se proběhám,
podzim už je zkrátka tu.



Hezký den,
Tímto vás všichni zveme na Vánoční akademii, kde budou vystupovat všichni žáci, kteří se na gymnáziu učí hudební výchovu a součástí bude i prodávání vánočních výrobků.
(Vytěžené peníze půjdou na projekt Vánoce pro děti v Africe a něco na různé pomůcky do školy.)
Těšíme se na vás v městském Hákově divadle, 8. prosince, v 17:00, (představení bude trvat něco kolem 2 hodin.)
Jestli přijдете, budeme rádi.
Děkujeme.

Listopad

Spací anketa mezi profesory

V kolik hodin vstáváte ve všední dny a o víkendu

	ve všední dny	o víkendu
prof. Málková	v 6:00	v 7:30 nebo podle situace
prof. Soukup	v 5:40	mezi 7:30 až 8:00
prof. Mokrý	v 5:30	v 7:00
prof. Sedlatá	v 6:30	v 8:00
prof. Svěcená	budík zvoní v 6:10 vstane v 6:10	děti ji probudí již v 6:30 nejradši by spala do 8:00
prof. Otrádovský	v 6:00	mezi 8:00 až 9:00
prof. Raja	budík zvoní v 6:00 vstane v 6:10	sám se vzbudí cca v 8:00
prof. Oupická	v 6:15	v 7:30
prof. Poprová	v 6:00	v 7:00
prof. Eliška	v 6:00	když někam jedou, tak v 6:00 když nikam nejedou, tak v 8:00
prof. Prokešová	v 5:50	v 6:30
prof. Netopilíková	v 6:20	mezi 7:00 až 8:00



Antonie Fraňková, Amálie Němcová

Listopad

Kotě se zlatou hvězdou na čele

Barbora Válková

Jednou se v jedné rodině narodila tři koťata. Dvě koťata byla krásná, ale o jednom, kulhajícím, se mluvilo jako o chudákovi.

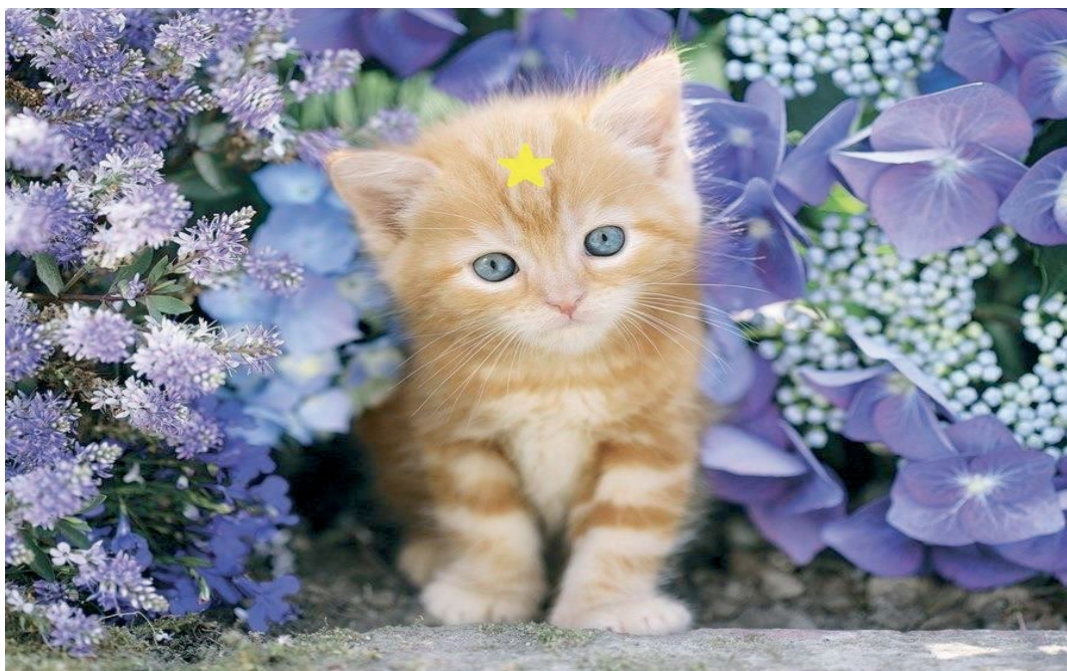
Nechtěli ho, a tak potom, co už nepotřebovalo kojit od maminky kočky, pro něj hledali nový domov. Nakonec se pro něj přihlásil takový chudý starý pán, že prý se o něj postará. Už jim chtěl dát peníze, ale ti ho zarazili s tím, ať si je nechá. Pak od nich odešel s kotětem v rukou.

Po třech letech si pán všiml hvězdičky na už kocouří hlavě. Hvězda se pořád zvětšovala, až ji měl kocourek přes celé čelo. Pán se rozhodl, že půjde k veterináři.

Ten po dlouhém zvážení pánovi řekl, že má veliké štěstí a že ta hvězda je poznávací znamení kocourkovy vzácnosti. Navíc zástupci jeho rodu se prý rodí jen za třicet let. Na kocourkovi prý může zbohatnout, například kdyby ho prodal na zámek.

Pán se tam tedy vydal hledat službu. Ptáte se proč? No protože nemohl nechat kocourka lidem, které nezná. Po dvou měsících zjistil: Král je sice hodný, ale království vládnou spíše bohatí a nafoukaní rádci. Nakonec se zase vydali domů, najedli se a žili spolu oba šťastně až do smrti.

Zazvonily hodiny na dvanáctou a pohádka je konec.



Prosinec

Jak jsme se připravovali na advent

Antonie Fraňková

Na advent jsme se připravovali pečlivě, ale dlouho, začali jsme už začátkem listopadu. Nejdříve jsme sundali halloweenskou výzdobu, to pro nás byla hračka. Potom nás ale čekaly těžší a těžší úkoly.

Vyrobili jsme adventní věnec se čtyřmi svíčkami, ale tradičně to nebylo všechno, každý rok totiž máme i adventní pruh, také se čtyřmi čajovými svíčkami.

Advent by nebyl advent bez rozsvíceného stromku na zahradě. Když se setmí, začne krásná adventní atmosféra. Na našem stromku je zvláštní, že každý rok něco připomíná, a přitom se o to nikdo nesnaží. Minulý rok nám připomínal králíka, který běží k živým, opravdickým králíkům, tenhle rok je to králík-duch, který běží také směrem ke králíkům. Co nám bude připomínat příště?

Také jsme zvenku ozdobili náš dům. Vánoční tematikou jsme okrášili i truhlíky, máme hodně ozdob na venek, hvězdy, betlémy, ... a také nějaké větvičky.

Náš dům by nikdy nezůstal neozdobený zevnitř. Na lustr vždy věšíme andělíčky z korálků, také korálkové hvězdy a skleněný betlém. Před televizi položíme vlastnoručně vyrobený betlém.

Už aby ten advent začal!



Barbora Šídová

Vánoce ve škole

Amálie Němcová

Za měsíc budou Vánoce,
všichni se už těší,
zase jednou po roce
bude škola tišší.

Prosinec

Zima u nás

Markéta Petřeková

Zimu mám ráda, i když se před ní musí hodně pracovat. Věci na zahradě se musejí uklidit, aby je mráz neponičil. A pak se musí skrýt pískoviště a upéct cukroví a udělat spoustu dalších věcí, ale stejně je zima skoro to nejlepší roční období, co máme. Kromě práce tu je i zábava, a tou je například sáňkování, lyžování, bruslení, koulování a spoustu dalších.

Zimní svátky jsou taky moc prima! 5.12. chodí Mikuláš, 24.12. - 26.12. jsou Vánoce, pak Silvestr a Nový rok. Prosinec je podle mě nejlepším zimním měsícem. Čtyři neděle před Vánoce, v tento čas začíná advent. Lidé si zapalují svíčky a připravují se na Vánoce. Děti dostávají adventní kalendáře a vylupují si z něj většinou sladkosti, ale někdy tam mají i drobné hračky.

Listopad je takový čekací měsíc. Musíme čekat na prosinec, až k nám přijde, abychom si společně s ním užili vánoční pohodu.



Prosinec

Vánoční Akademie očima primána

Adéla Radilová

7. prosince 2017 se konala Vánoční Akademie gymnázia Bohumila Hrabala v Nymburce. V Hálkově městském divadle, kde tato akce probíhala, bylo plno. Mně se ta představení líbila. Také tam byl jarmark, kde jsme prodávali naše výrobky. Peníze vybrané za výrobky a za vstupné šly na projekt **Vánoce pro děti v Africe**. Podle mě se to povedlo.



Barbora Šídová

Na Akademii jsem se moc těšila, ale zároveň jsem se i bála, jestli to nepokazím. Když jsem šla do Hálkova městského divadla, byla jsem trošku nervózní. Nakonec to ale 7.12.2017, kdy se Akademie konala, dopadlo dobře. Vystoupení byla moc krásná a všichni se velmi snažili. Mohli jste zhlédnout pěvecká, taneční, ale i dramatická vystoupení. O přestávce si diváci i účinkující mohli zakoupit překrásné a jistě i velmi pracné výrobky. Výtěžek z dobrovolného vstupného a prodeje výrobků byl věnován na projekt Vánoce pro děti v Africe, takže jste si nejen užili nevšední vystoupení, ale i přispěli na dobrou věc. Vystupovali zde žáci, kteří studují hudební výchovu, naopak výrobky dodali žáci studující výtvarnou výchovu. Akademie se moc povedla!



Prosinec

O Karkulce

Antonie Fraňková

Byla jednou jedna dívka, říkali jí Červená Karkulka. Když byla větší, červená barva jí omrzela, líbila se jí spíš růžová. „Říkejte mi Růžová Karkulka!“ rozkázala.

Jednoho dne maminka řekla: „Karkulko, dojdi za babičkou, ať není sama na Silvestra.“ „Ach jo,“ odpověděla, ale nebylo jí to nic platné. Vydala se tedy na cestu.

V lese potkala vlka. „Kdo jsi?“ zeptal se Vlk. „Já jsem Růžová Karkulka a kdo jsi a co tady děláš ty?“ „Já jsem Vlk a čekám na Červenou Karkulku, ale ta je pomalá, zdržuje mě, chtěl jsem jít za její babičkou a...“ Vlk nedořekl ani větu a Karkulka mu skočila do řeči. „Žádná Červená Karkulka není, já jsem Růžová Karkulka!“ Vlk se zaradoval a zvesela běžel k babiččinu domku, ona za ním, ale pochopitelně mu nestačila. Když došla k domku, vtrhla dovnitř. „To jsi hodná, že jsi mně přišla navštívit, víš, já tady s Vlkem slavím Silvestra,“ řekla babička. „A Karkulko, nechtěla bys tady přespát? Ať nejdeš sama přes les,“ navrhla babička. „Jojo, to by bylo dobré,“ přijala návrh Karkulka. Když večeřeli, začaly na nebi svítit ohňostroje a všem se to moc líbilo.

Maminka zatím doma naříkala. „Proč já Karkulku poslala přes les? Proč jsem to udělala?“ Uslyšel ji hajný. Vzkročil do jejich domu a povídá: „Co se vám stalo, maminko?“ „Karkulka se mi ztratila! Je u babičky, slaví tam Silvestra.“ Maminka hned vzala baterku a šla pro Karkulku. Našla ji živou a zdravou. Všichni se tomu ještě dlouho smáli.

Nakonec všechno dobře dopadlo.



Omalovánka

Leden

Taky je vám v zimě dobře v teple a s knížkou?

Moje oblíbená kniha

Eliška Fiedlerová

Jedna z mých nejoblíbenějších knih je napsaná podle filmu Ať žijí rytíři. Dostala jsem se k ní náhodou, když jsem byla u babičky na Moravě. Nudila jsem se, a tak jsem prozkoumávala skříně. V jedné z nich jsem tuto knihu objevila.

Příběh má několik hlavních hrdinů, jsou to děti šlechtice Martina. Jejich podlý soused Albrecht z Krvenos se za každou cenu chce zmocnit jejich panství. Dokonce se i spolčí s loupežnickou bandou a pokusí se Martina připravit o život. Jeho děti jsou rozhodnuty se bránit a kvůli tomu se často dostávají do nebezpečných situací. Když se ale Albrechtovi nepodařilo získat pevnost Istí, rozhodl se ji dobýt násilím. S celým vojskem přišel před tvrz a bitva začala. Naštěstí vše dobře dopadne. A jestli jste neviděli film nebo jste tu knihu nečetli, rozhodně si ji přečtěte, věřte mi, stojí to za to.



FU

Matěj Klobouček

Tuto knihu jsem našel v městské knihovně, když už jsem nevěděl, co číst. Na první pohled se mi moc nezamlouvala, ale když jsem ji otevřel a kousek si přečetl, nechtěl jsem přestat. Když jsem přišel domů, ještě ten den jsem ji dočetl. Zaujala mě poutavým příběhem o vypálení čínského kláštera a cestě čtyř přeživších mnichů. Kniha má pět dílů a všechny na sebe krásně navazují.

Tuto knihu bych doporučil Honzovi Březinovi, protože je to také i o zvířatech.

Leden

Moje oblíbená kniha – Matylida

Barbora Válková

Jednou, když jsme slavili moje narozeniny, dostala jsem kromě jiného knížku Matylida od Roalda Dahla. Nejdříve jsem byla trošičku zklamaná, protože obecně moc knihy nemusím, ale pak jsem se začetla.

Zaujal mě nejdřív smutný příběh malé Matyldy, která byla nešťastná ve své rodině. Táta pašoval auta, máma byla každý večer v baru a bratr byl průšvihář, který se neučil. Ona byla ale velmi chytrá: Už ve svých čtyřech letech přečetla knihu pro dospělé bez problému třeba při dvou návštěvách v knihovně.

I když ona už dávno chtěla do školy, rodiče jí přihlásili až v sedmi letech. Tam se poznala se svojí učitelkou, paní Dobrotovou.

Po nějakém čase se potvrdilo, že Matylida je geniální dítě, a s učitelkou se hodně sblížily. Ukázalo se, že paní Dobrotová žije jen v malém bytečku a že je velmi chudá. Také Matyldě řekla, že ředitelka školy Kruťáková je její teta, která jí zabila tatínka kvůli dědictví velkého jmění, které měla dostat ona.

Tak se zlost v Matyldě začala stupňovat, až poznala sílu, která v ní je. Dokázala posunout věci jen tím, že se na ně soustředila.

Mezitím někdo udal Matyldina tatů, tudíž musela rodina během dvou, nebo tří dnů odjet do zahraničí. Druhý den, když už uměla soustředěnost ovládat, vyděsila tím ředitelku školy, tetu paní Dobrotové, natolik, že odjela a už se nikdy nevrátila. Její neteř se tak stala ředitelkou školy a dostala peníze i dům po tatínkovi zpátky.

Ještě tu ale byl jeden problém. Matylida měla odjet.

Rodiče ale i přes své neduhy pochopili, že Matylida má radši paní Dobrotovou, než je. Tak po podepsání papírů o adopci a s prosbou, aby se o Matyldu dobře postarala, odjeli od paní Dobrotové s Matyldou v náručí někam hodně, hodně daleko.

Matylida se svojí učitelkou se ve velkém domě se zahradou měly dobře a žily šťastně až do smrti.

Tato kniha myslím stojí za doporučení čtenářům.

Akrostichon

Jan Březina

Já do obchodu šel
Ale peněženku zapomněl
Na brambůrky jsem tehdy neměl

Leden

Hlad je nejlepší kuchař

Agáta Malá

Byla jednou jedna holčička a jmenovala Hanička. Byla slušná, pozorná ve škole, ale byla i pro každou zábavu. Jeden háček se však na ní stejně našel, byla mlsná. Ona by sice pořád jedla, ale většinou jen něco sladké nebo příliš slané, prostě jen samé nezdravé jídlo. Její rodiče si s ní už nevěděli rady, jak ji mají donutit, aby jedla i zdravé jídlo.

Začaly letní prázdniny a Hanička už byla na táboře na 14 dní. Moc se tam těšila. Ještě před odjezdem si stačila nakoupit sladkosti a slané pochoutky. Jídlo jí tam nechutnalo, a tak si vždycky dala nějakou sladkost, aby alespoň na chvíli zahнала hlad. Její sladké a slané zásoby však nevydržely dlouho, nakonec je všechny snědla v prvním týdnu.

Druhý týden byl více namáhavý, více běhali a více sportovali, a proto byli všichni více unaveni, ale ostatní aspoň jedli. Hanka pořád nejedla, ale jednou už ji přemohl veliký hlad, tak si dala oběd. Ten jí sice nechutnal, ale snědla ho, protože byla už hodně vysílená a taky hladová.

A od té doby začala Hanka jíst i jídlo, které neměla moc v oblibě.

Rýmování

Antonie Fraňková

Ten náš pěkný pes
není velepes.
Je ale maličký,
v očích má hvězdičky.

Náš papoušek zelený
stále čechrá si peří,
taky strašně zlobí,
vychováme ho stěží.

Rybičky, rybičky, rybičky,
mají strašně pěkné ploutvičky,
plavají si sem a zpět,
poznávají vodní svět,
rybičky, ploutvičky, rybičky.

Leden

O nezbedných kůzlátkách trochu jinak aneb O nezbedném Tadeášovi

Amálie Němcová

Byl jednou jeden kluk. Ten den se maminka rozhodla nechat ho doma samotného. „Tadeáši, jdu nakoupit, tak tady nezlob, víš přeci, že je sousedka pro ticho schopná zabíjet. Přečti si radši nějakou knížku. Třeba o nezbedných kůzlátkách, ať se poučíš, co se nesmí dělat,“ řekla maminka a Tadeáš jen mlčky přikyvoval.

Maminka odešla a Tadeáš se pustil do čtení leporela. Moc mu to nešlo. Tak toho po pár sekundách nechal, zapnul si PS4 a začal hrát nějakou střílečku. A po chvíli hraní hlasité střílečky někdo zabušil na dveře. Tadeáš otevřel a za dveřmi stála sousedka, která začala křičet: „PROČ TADY DĚLÁŠ TAKOVÝ HLUK!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!“

Tadeáš s bouchnutím rychle zavřel dveře a chvíli přemýšlel. Ale pak se zase pustil do hraní. To už to sousedka nevydržela a prorazila dveře. Vběhla dovnitř a flákla holí nejdřív PS4 a potom Tadeáše a pak řekla: „Konečně klid...“ a odešla. Za necelou půl hodinu se vrátila maminka. Uviděla proražené dveře a pak Tadeáše v bezvědomí a začala ukrutně plakat a ječet : „TADE !!!!!!!!!!!!!!!!!!! TADEÁŠI!!!!!!!!!!!!!!“

Ale neměla to dělat. Sousedka přišla a rozzlobeně flákla holí i ji. Teď už tam ležela i maminka. Za chvíli šel kolem soused, který viděl vyražené dveře. Šel se podívat dovnitř a jak uviděl maminku a Tadeáše, zavolal ihned záchranku. A ta do 5 minut přijela.

A jak dopadla tahle šťastná rodinka ?
Asi zahynula...☺



Únor

Únor bílý

Markéta Petřeková

Únor bílý
každou chvíli
vyčaruje nový sníh.

A až bude zase léto,
nepojedem na saních.

Únor bílý,
máme síly
na ledový hrad.

Já ty zimní radovánky
mám velice rád.



Únor

Naše mladé lásky

Tomáš Kratochvíl

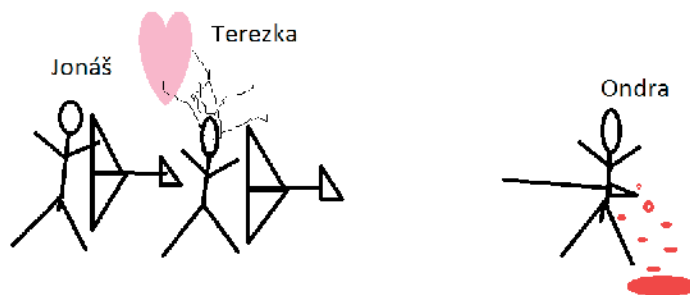
V tomto článku vám představíme naše mladé lásky z třídy 1PB

Jonáš a Tereška

Jonáš: Je to mladý švarný hoch ve věku 12 let, což ho dělá nejstarším žákem ze třídy.

Tereška: Mladá sličná dáma, původem ze Semic, která se zamilovala do Jonyho.

Oba se do sebe zamilovali už první den, řekli si to ale až o adaptačním kurzu. Když se to dozvěděl Ondra, začal ihned plánovat svatbu. Teď už mají rezervovaný hotel v Saudské Arábii.



Štěpán a Anna

Štěpán: Je to milý a hodný hoch, kterému je 11 let.

Anna: Je to velká a vysoká dáma, která se do Štěpána zamilovala už v 1. třídě.

Štěpán se s Annou znal už od první třídy a hned, jak ji uviděl, bylo jasné, že je to láska na první pohled.

Po nastoupení jim již zmíněný Ondra rezervoval pláž na Hawaji.



Mírek a Agáta

Mírek: Je to milý, hezky učešaný chlapec

Agáta: Dívka, která všechny nenávidí, ale když poznala Mirka, zjistila, že ne všichni jsou tak strašní.



Únor

Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek

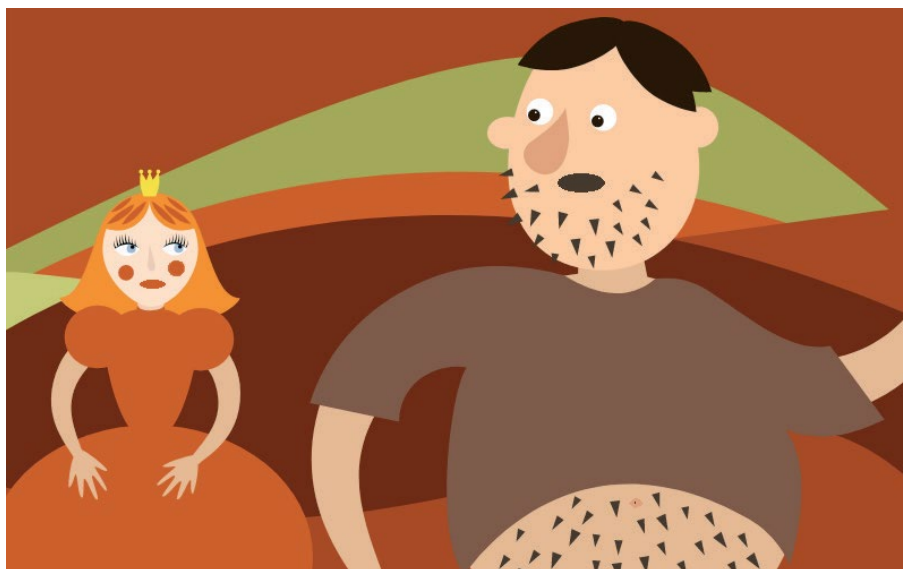
Amálie Němcová

Kdysi dávno žil jeden princ Jiří a princezna Olívie a ti se měli rádi. Princ se ovšem pořád bál požádat Olívii o ruku.

Jednoho dne však postihlo princeznu strašlivé neštěstí. Do království přišel obr Akobakr a požádal princeznu o ruku. Král se zhrozil a odpověděl: „Ne, že bych Olince nepřál urostlého ženicha, ale co je moc, to je moc!“ A obr Akobakr na to: „Je snad zasnoubena?“ A princezna řekla, že ne. „Tak proč mě nechceš, Olívie?“ zaburácel obr a místností se rozhostilo trapné ticho. „No vidíš! Žádný pořádný důvod nemáš,“ řekl Akobakr a v tu ránu princeznu zašlápl a našťvaný odešel do skal.

„Moje dcera!!!“ vykřikl král a rozplakal se. „Všechno je to moje vina, kdybych stále neodkládal požádání princezny o ruku...“ pravil princ a rozplakal se také.

Ne nadarmo se říká: **„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.“**



Únor

Červené botky

Barbora Šídová

Byl jednou jeden chlapeček, který se jmenoval Jindra. Nevím, kolik mu bylo let, ale nebyl ani malý, ani velký. Žil se svojí maminkou, tatínkem, sestřičkou, pejskem Hafíkem, kočičkou Mickou a dvěma morčaty v obyčejném domku v obyčejném městě, kde byste nečekali, že se může stát něco neobyčejného. V tom městěčku žili sami obyčejní lidé bez fantasie.

Ale Jindra byl jiný. Ten fantasii měl. To, co jiným se zdálo šedivé a pochmurné, jemu se zdálo krásné a plné barev.

Jindra byl velmi šikovný hoch. Všechno mu šlo. Jenom jedinou věc neuměl. Jindra neuměl házet. Vždy, když chtěl míč hodit, spadl a tvrdě se uhodil o zem. Nebo mu míč odletěl úplně na druhou stranu, než Jindra chtěl. Ten šikovný chlapec z toho byl velmi nešťastný.

Jednou šel Jindra se svojí maminkou kupovat nové boty. Když vešli do obuvnictví, Jindrovi se hned zalíbily vedle všech těch šedivých bot nádherné červené botky. Mamince se sice zdály zpočátku poněkud křiklavé, ale když Jindra hodně prosil, svolila.

Když přišli domů, Jindra honem botky vyndal z krabice. Napřed jednu botu a pak i druhou. A už se velmi těšil, až s nimi půjde odpoledne ven.

Potom, když si odpoledne hrál venku s kamarády, měl je na sobě. Při hře jim spadl míč na ulici. Jindra se ho rozeběhl přinést. Zvedl a míč a zaváhal. „Honem! Hoď nám ho!“ volali na něj kluci. Jindra ještě chvíli váhal, ale pak hodil. A k jeho velkému překvapení nespadol, ani mu míč neodplachtil někam do neznáma. Ba naopak, míč přiletěl rovnou do napřažených náručí chlapců. Tehdy Jindra pochopil, že jeho botky jsou kouzelné. Naučily ho házet.

Od té doby je Jindra pořád nosil. I když se za chvíli naučil házet i bez nich. Dospělým to však nikdy neřekl, protože ti by ho nepochopili.

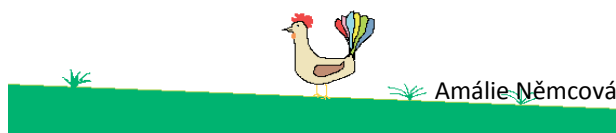


Březen

Velikonoční

Barbora Šídová

Holky barví vajíčka,
kluci pletou pomlázky,
všem pomůže babička,
těšíme se na svátky.



České velikonoční tradice

Markéta Petřeková

V České republice je spousta možných velikonočních tradic. Obyčeje se mění podle kraje, kde se zrovna nacházíte, ale asi všude u nás se pletou pomlázky. Každý chlapec si z vrbových proutků plete na Velikonoce pomlázku. Aspoň to tak bylo dříve. Teď najdete už předem udělané pomlázky v každém supermarketu. Ale u nás si tatínek vždycky pletl pomlázku sám.

Mezitím si děvčata připravují vajíčka, která obarví různými barvami. Někdo si dělá barvy sám, třeba z kopřiv nebo z cibule, někdo má zase rád jiné barvy než takové přírodní, například modrou nebo fialovou, pro toho tu jsou zase obchody.

Na Velikonoční pondělí se chlapi obléknou a vyrazí do ulic koledovat. Každou holku kluk pořádně vymrská, aby byla zdravá. U toho říká nějakou velikonoční básničku.

Když kluci vymrskají každou dívku v domě, dostanou výslužku (obarvená vajíčka, čokoládu, starší panáka 😊), někde dostávají i pentli na pomlázku. Když přijdou hoši po dvanácté hodině, mají děvčata právo polít chlapce studenou vodou. V jižních Čechách jdou po dvanácté koledovat dívky.

K Velikoncům patří i tradiční jídlo, například: velikonoční beránek, velikonoční nádivka, mazanec, ... Myslím, že každý má ty tradice trochu upravené, ale určitě se každému líbí tak, jak jsou.

Březen

Velikonoční příběh

Eliška Fiedlerová

O Velikonocích na jednom statku snesla slepička do hnízda třináct vajec. Hospodyňka se bála, že právě to třinácté vajíčko bude špatné a nic pořádného z něj nebude. Když slepička vejce vyseděla, vylíhlo se z nich šest slepiček a sedm kohoutků. Všichni byli žlutí jako pampelišky a nevypadalo, že by s tím třináctým kuřátkem bylo něco v nepořádku.

Ale když kuřátko vyrostlo, byl třináctý kohoutek na rozdíl od ostatních krásně barevný. Do té doby byli na světě jen bílé slepice a kohouti, ale tento hrál všemi barvami duhy. Pořád se schovával ve stodole, protože se bál, že by na něj byla ostatní drůbež zlá. Jednoho dne se přeci jen odhodlal vyjít ven. Všichni se na něj nedůvěřivě dívali, ale nic neřekli. Kohoutek se obrátil a utekl zpátky do stodoly. Ostatní slepice a kohouti se ho sice báli, ale bylo jim ho líto. Ráno se odhodlali a šli za ním. Kohoutek měl velkou radost, že za ním někdo přišel, a vysvětlil, že je stejný jako ostatní, akorát jinak barevný. Potom už se ho nikdo nebál, a dokonce vyšel ze stodoly na dvůr a žil tam v klidu s ostatními.

O příštích Velikonocích všechna kuřátka, která se vylíhla, byla v dospělosti barevná. Ať to byly slepice, nebo kohouti. Náš kohoutek byl rád, že je na dvoře více barevné drůbeže a že už není jediný. Od té doby jsou na světě nejen bílé slepičky, ale i kropenaté, šedé, strakaté, hnědé a zrzavé. Ale všichni kohouti mají v ocase alespoň jedno pero barevné jako památku na prvního barevného kohouta.

Obří pantofle

Filippa Grusová

V údolí se zabydleli obři,
byli velcí jako hrom.
Lidé se báli, že nebudou dobří,
přerostli i velký strom.

Chtěli postavit velký hrad.
Obři hrad již dokončili,
i když obři měli hlad,
lidé se už nehrozili.

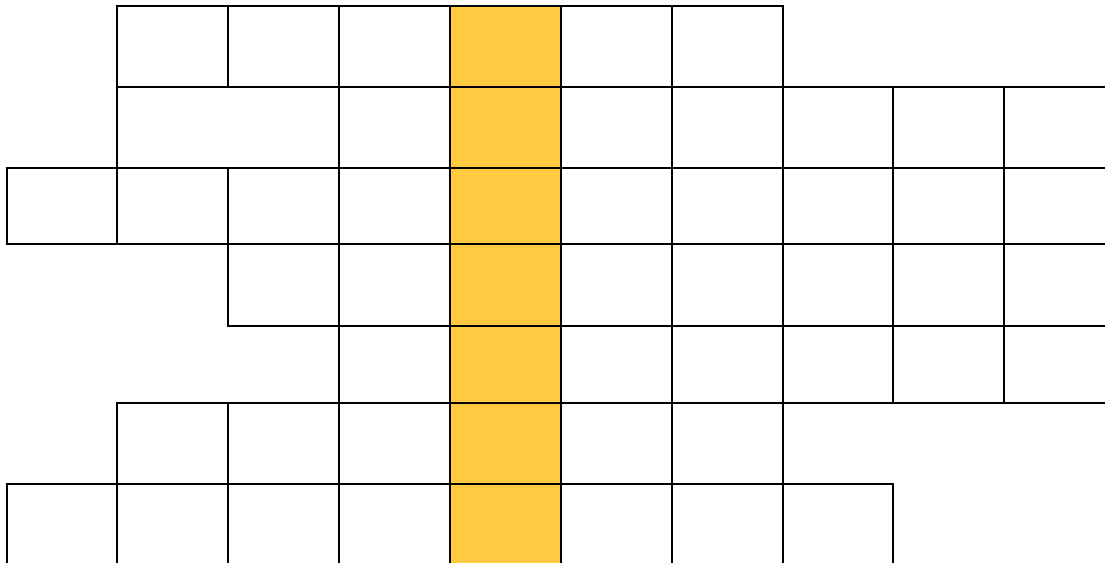
Při stavění hradu,
s pomocí milého lidu,
nedošlo ke zkratu,
došlo již jenom ke klidu.

Všechno se jim krásně vydařilo,
jak to v pohádkách bývá.
Zlo se do hlubin již ponořilo,

dobro zase vítězství má.

Březen

Křížovka Jarní květiny



1.



2.



3.



4.



5.



6.



7.

Eliška Fiedlerová, Amálie Němcová
(rozhodně bledule nejsou)

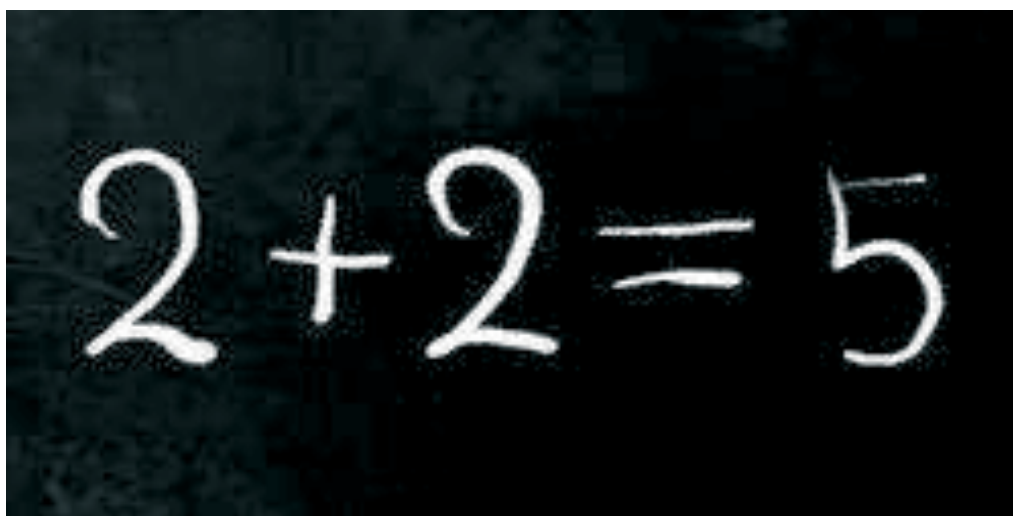
Březen

Pozdě bycha honit

Tereza Hladká

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Pavlínka. Nikdy jí moc nešla matematika, a proto se vždy před testem musela velmi dlouho učit, aby dostala alespoň dvojku.

Jednou, když měla Pavlínka psát závěrečnou písemku z matematiky, řekla si, že se na test učit nebude. Ale vymstilo se jí to. Když dopsala písemku, cítila se dobře, jako kdyby ji měla celou správně. Když pan profesor písemky opravil, Pavlínka se na ni moc těšila, protože věřila, že bude mít jedničku, ale písemka ukázala přesný opak, dostala pětku. Když se to dozvěděla její maminka, byla velmi naštvaná. Řekla Pavlínce, že se bude pořádně učit a písemku si upraví. Pavlínka se v tu chvíli rozbrečela a zaběhla do svého pokojíčku a už si jen říkala: „Kdybych se já na tu písemku učila!“


$$2 + 2 = 5$$

Duben

Velikonoce holčičíma očima

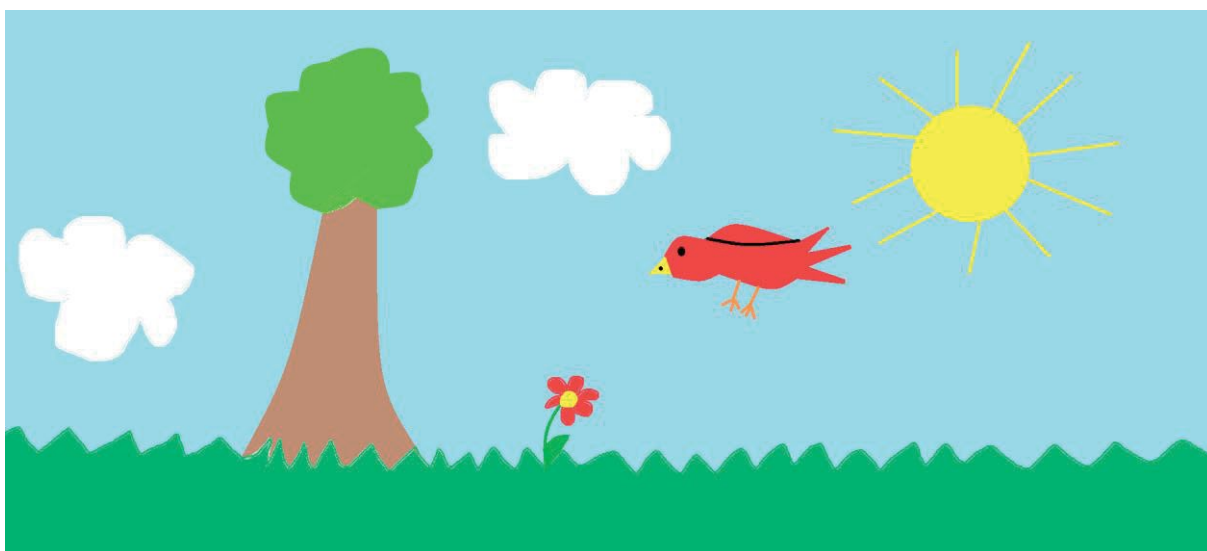
Amálie Němcová

Češu vlásek po vlásku,
kluci pletou pomlázku.
A já bojím, bojím se,
co tento rok přinese.

Moje milá slepičko,
snes mi jedno vajíčko.
Pro klučinu, který mě
kvůli němu dost zbije.

Proto, holky, radím vám,
klukům vajíčka nedávám.
Dveře ani na škvírku,
neotevřít na chvilku.

Jinak to bolí,
kluci neví jak.
Kdyby si to zkusili,
trefil by je šlak.



Adélka Radilová

Duben

Apríl

Antonie Fraňková

Když bylo prvního dubna, měla jsem jet ke kamarádce do Prahy, vlakem, s mamkou... Ten den jsem se probudila první a nevěděla jsem, co mám provést za vtípek. Chvíli jsem přemýšlela, rozhlédla jsem se a vidím hodiny. Ihned mě napadlo, že bych je mohla přeřít. A tak jsem je místo na 6:30 nařídila na 8:30, samozřejmě jsem nezapomněla na mobily, které jsem pro jistotu schovala.

Když se táta s mámou probudili, viděli, že je 8.50. „Ne! My jsme zaspali! Vlak nám jede za deset minut!“ začala máma hysterčit. „Kde mám mobil?“ řekl táta, ale to už jsem se začala smát, a tak máma s tátou pochopili, že to byl jen apríl.

Když jsme dojely ke kamarádce, povídaly jsme si o tom, jaké apríly jsme vyvedly. Já jsem jí pověděla o mém přeřzení hodin a ona mi řekla: „To já jsem udělala taky!“ Potom jsme se začaly smát. Když jsme to oznámily mamkám, ony nám řekly, že taky uvažovaly úplně stejně, protože si v první chvíli obě myslely, že nás vykradli.

Chtěly jsme ještě využít toho, že je apríl a že jsme spolu, tak jsme dlouho a dlouho přemýšlely. Nakonec nás napadlo, že vezmeme kamarádčin mobil, nařídíme na něm budíka na 23:55, nastavíme zvuk alarmu a do popisku napíšeme „Poslední apríl roku 2017“. Potom nám zbývalo jenom schovat mobil pod postel, aby to nebylo tak snadné najít a vypnout ho. A pak už jenom doufat, že rodiče budou v tu dobu v posteli. Nemohly jsme se dočkat, až ten okamžik nastane, ale musely jsme jít spát. Nakonec se to vydařilo!

Ráno vzala kamarádka mobil a hned vykřikla „Mně se ten mobil přeřídil do nějaký mimonštiny, nebo co?!“ Její mamka se začala smát, tudíž jsme pochopily, že to byla ona, kdo přeřídil mobil do „mimonštiny“. Tak to nebyl poslední apríl, ale dost vydařený apríl.

Akrostichon

Markéta Petřeková

Má rodina má pět členů.

A tatínek má tu nejlepší ženu – moji maminku.

Ráda vesluju na Labi.

Kačka je nejlepší kamarádka v Polabí.

Eso je má malá sestra Viktorka.

Tom je tatínek a Petra maminka.

A to je můj příběh a moje rodinka.

Duben

Komu se nelení, tomu se zelení aneb Bez práce nejsou koláče

Eliška Fiedlerová

Byli jednou dva bratři. Petr a Václav. Oba dva žili v poměrně bohaté rodině. V dospělosti každý z nich dostal kus pole a nemalé množství peněz. Petr peníze uložil a začal se starat o pole. Starší bratr Václav najal čeledíny, aby na poli pracovali za něj. Byl tuze líný a práci opovrhoval.

Brzy však neměl dost peněz a čeládka se mu rozutekla. Mezitím Petr osel menší kus pole a zanedlouho sklízel. Další rok si najal dva čeledíny a osel větší kus. Tímto způsobem vydělával a pole přikupoval. Za několik let měl velký statek, choval zvířata a sklízel pořád víc a víc úrody. Zatím co jeho bratr byl zadlužený až po uši a každý večer chodil pít do hospody.

Zanedlouho mu už nikdo nechtěl půjčit a Václav odmítal pracovat. Ocitl se bez peněz a začal žebrot. To mu však také nešlo. Petrovi se ho zželelo a přijal ho k sobě. Václav se radoval, že od bratra dostane peníze a nebude pro to muset hnout ani prstem. Ale to se mýlil. Petr ho hned ráno poslal pracovat na pole. A řekl mu: „Jestli chceš výplatu, musíš si ji zasloužit.“ A bratr, který dříve práci opovrhoval, pochopil. A od té doby pracoval Václav stejně pilně jako jeho bratr Petr.

Adéla Radilová

„Honzíku, jdi posbírat to nařezané dříví!“ říká Honzíkovi tatínek.

„Ale tati,“ odporuje Honzík, „já nechci !!!“

Tatínek mu odpoví: „Dobře, když nechceš, nedělej to. Ale vymstí se ti to.“ Honzík nad tatínkovými slovy ještě chvíli přemýšlel, ale pak je pustil z hlavy a šel si hrát.

K večeru, když rodiče volali děti domů, si Honzík znovu vzpomněl, co mu tatínek odpoledne řekl, a bál se, že se tatínek bude zlobit. Ale nezlobil se. Maminka uvařila jahodové knedlíky, které všechny děti naprosto milovaly. Maminka nandávala, ale Honzíkovi jeho talíř nepřinesla. Místo toho dostal jen suchý chleba. Honzík se divil, proč ostatní knedlíky dostali a on ne. „Mami, jak to, že mám jen suchý chleba a vy si pochutnáváte na jahodových knedlicích ?!?!“

„Nepracoval jsi, Honzíku,“ ozval se tatínek. „Když jsem ti říkal, abys posbíral to dříví, odmítl jsi!“

„Já to posbírám, tati!“ říká hned Honzík, aby dostal knedlíky.

„To není třeba, Maruška s Aničkou už to udělaly,“ zastaví ho v tom spěchu maminka.

A jak praví staré přísloví: „Bez práce nejsou koláče.“

Duben

Kouzelný pes

Barbora Šídová

Byla jednou jedna holčička a ta byla moc smutná, protože neměla žádné kamarády, ani sourozence ne, dokonce ani žádné zvířátko.

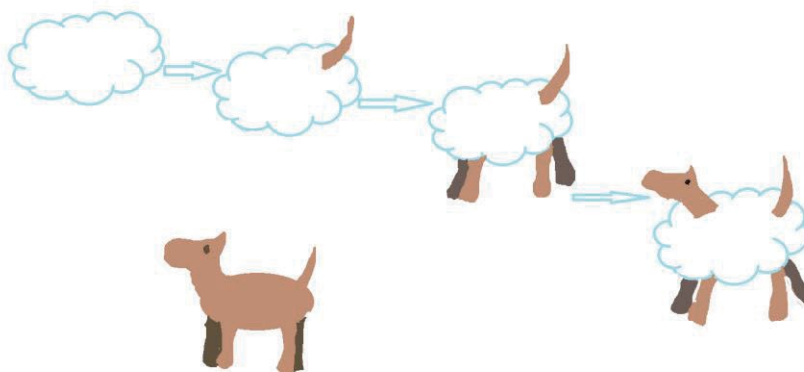
Jednou takhle seděla ve svém pokoji a bylo jí do breku, když tu náhle do pokoje vletěla kulička. Celá hnědá a poletovala po pokoji, jako by byla hyperaktivní. Holčička se samo sebou polekala. Dokonce zapomněla plakat, což byl poměrně velký úspěch, protože poslední dobou brečela snad i ve spaní.

Jen co se kulička dotkla podlahy, proměnila se v malého hnědého střapatého pejska, který pravil: „Ahoj, jak se jmenuješ? Já jsem Střapík.“ Holčička jenom vykoktala: „Ty, ty, ty, snad mluvíš?“ „Jasně, když můžou mluvit poníci s rohem a přerostlé ještěrky, tak proč bych nemohl mluvit i já?“ „Aha,“ hlesla holčička. Pak se trochu vzpamatovala a řekla: „Já se jmenuji Johanka.“ „A co že jsi taková utápnutá?“ otázal se Střapík. Johanka jenom pokrčila rameny.

„Pojď ven, jdeme si hrát na hřiště! Budeš mi házet klacky,“ řekl najednou Střapík a vyskočil z okna. Johanka se moc polekala a honem se vyklonila z okna. „Nestalo se ti nic?!“ zavolala. „Co by se mi mělo stát?“ řekl trochu uraženě Střapík. „Jsem přece kouzelný pes.“ Johanka rychle seběhla po schodech dolů. Před domem na ní už čekal Střapík.

„Co všechno vlastně umíš?“ otázala se zvědavě holčička. „Já umím všechno, co si vymyslím.“ „A jak ses tu vlastně vzal?“ pokračovala v otázkách Johanka. „Vždycky, když je nějaké dítě moc smutné, tak se mu z obláčku narodí Kamarád.“ Trpělivě zodpovídal otázky Střapík. „A jací jsou ti Kamarádi?“ „Podle toho, jaké je dítě, které si ho přeje. Například dítěti, které je malé a slabé, se z obláčku narodí velký a silný Kamarád.“ „To jsem ráda, že ses mi narodil zrovna ty,“ řekla nadšeně Johanka.

A od té doby už Johanka nikdy nebyla smutná, protože měla úžasného chlupatého přítele.

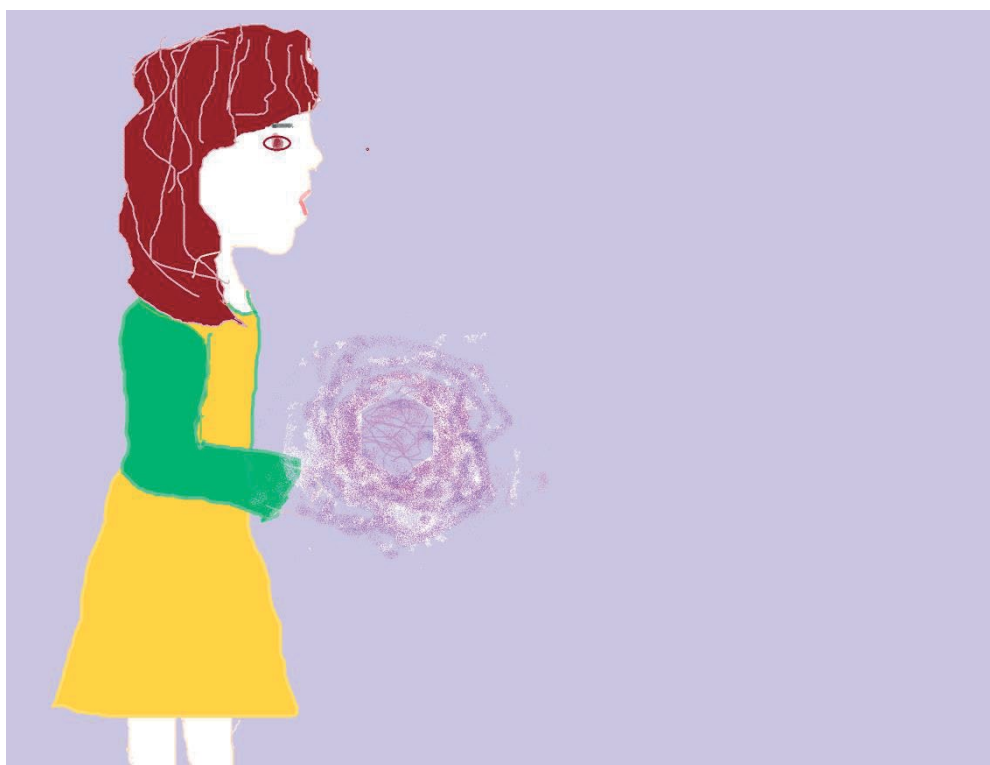


Květen

Den matek

Antonie Fraňková, Amálie Němcová

Dneska je den matek,
maminka má svátek.
Když se ráno probudíme,
i když musím večer spát,
s mamkou dál kamarádíme,
nechceme ji rozhněvat.
Utrhnu jí kytičku
a složím jí básničku.
Budu pro ni míti dost,
a to všechno pro radost.
Popřeju jí hodně zdraví,
ať jí to tu s námi baví.
Mám jí nade všechno ráda,
je to přece moje máma!



Květen

Co víme o tomto měsíci?

Už od 13. století je měsíc květen spojen s lidovými oslavami, např. stavění májek nebo pálení čarodějnic.

Je považován za měsíc lásky.

1. května je Mezinárodní svátek práce, 8. května Den vítězství, druhou Květnovou neděli se slaví Svátek matek a 15. je Den rodin.

Pranostiky na květen

Mokrý máj – v stodole ráj

Svatá Žofie políčka často zalije

Na Urbana pěkný, teplý den – bude suchý červenec i srpen.

Vinná réva nedbá toho – bude míti vína mnoho.

Děšť svatého Floriána je ohňová rána.

Březen, za kamna vlezem, duben ještě tam budem, trnopluk z kamen fuk.

Sníh v máji - hodně trávy.

V máji vlhko, chladno - bude vína na dno.

Na mokrý květen přichází suchý červen.

Deštivý květen - žízňivý říjen.

Jestli v máji neprší, červen to dovrší.

V máji hřímoty nedělají trampoty.

Prší-li na prvního května, bývá málo žita a sena.

HOROSKOP



BERAN- 18. 4. - 13.5.

BÝK- 13. 5. – 21. 6.

Markéta Petřeková

Květen

Maruščin květen u babičky

Barbora Válková

Bylo třicátého dubna a malá Maruška začala kašlat. Rodiče nevěděli, co mají dělat a jak by to zvládli s celými pracovními dny a s dítětem doma. S babičkou Boženkou dohodli, že stráví nějaký čas u ní doma na Moravě.

Hned druhý den odjížděli. Cesta byla dlouhá, a tak Maruška prospala celé 3 hodiny v autě. Babička moc ráda viděla svoji vnučku a celou ji láskyplně objala. Rodiče po veselém znovushledání museli odjet domů, už byl večer.

Uplynul den, dva, tři a Maruška se zásluhou čistého vzduchu a zdravého životního prostředí byla vyléčená. Babička Boženka nechala Marušku ještě den doma, ale večer jí dávala informace o dalších dnech, co všechno udělají.

Ráno se samy vzbudily a už se chystaly na zahrádku, babička měla rododendron a hned se ptala, co Mařenka myslí, že budou přesně dělat. Ona toho moc nevěděla, a tak kroutila hlavou. Prý se má v suchu kropit, a protože už odkvetl, tak mu budeme stříhat semeníky. Je to zdoluhavá práce, ale pomůže to rostlinám na další načerpání sil.

„Ale teď už načerpáme síly my - na obědě,“ řekla babička a hned spěchala usmažit palačinky. Po dojedení si nechaly slehnout a pak šly vysázet jiřiny. Pak babička řekla: „Už jsme toho udělaly dost, Maruško, půjdeme domů.“

Marušku to hodně bavilo. Druhý den překvapila babičku brzkým vstáním v 7 hodin a připravením snídaně. Namazala dva rohlíky máslem, to babičku potěšilo, a tak brzy vyrazily.

Na zahrádce se postavily před velikou řadu stromů. Byly tam místo plotu a jejich zabarvení bylo krásně sladěné s malou, kdysi asi viditelnou skalkou. Boženka hned vrazila Marušce do rukou speciální nůžky a dodala, aby upravila skalku, ze které vyčnívají klacíky, a že ona udělá zbytek. Marušce to šlo od ruky, ale babičce se udělalo špatně. Asi od sluníčka. Obě šly do stínu a když se trochu zatáhlo, loudaly se domů zmožené vedrem. Po hodině odpočinku už byla v pořádku.

Druhý den si obě říkaly, že už toho zahradničení stačí, a tři dny se válely a odpočívaly až do té doby, kdy je to přestalo bavit. Zavolaly rodičům a ti byli překvapeni, že je Maruška už vyléčená, ale byli rádi, moc se jim stýskalo.

„Po jedenácti dnech rodiče konečně přijeli,“ říkala si a moc ráda už jela domů. Tak vidíte, že čisté prostředí uzdravuje, ale sluníčko může udělat nevolnost.



Amálie Němcová

Květen

Těžko na cvičišti, lehký na bojišti

Markéta Petřeková



Byla jednou jedna velice bohatá paní, která měla velice líného a rozmazleného syna. Ten se jmenoval Jakub, ale všichni mu říkali Kuba. Kuba byl sice líný, ale chodil do školního fotbalového družstva. Jeho matka mu koupila ten nejdražší dres, co mohla, a nejdražší kopačky značky Adidas. Dres byl tmavě zelený, což byl problém, protože školní fotbalové družstvo mělo dresy světle modré. Tak maminka koupila ještě světle modrý dres, což ani nemusela, protože trenér družstva dával dresy hráčům zadarmo, ale té bohaté mamince to nevadilo, pro ni to bylo pár korun. Kubu čekal první trénink.

Přišel na hřiště a podíval se na své spoluhráče. Všichni byli hubení a vysocí, ale nevypadali, že by je trénink bavil. Zato Kuba se na svůj trénink těšil a poslouchal všechny pokyny trenéra. Kubu lenost rychle přešla a stal se z něj hbitý hráč. Kuba zastával ve hře roli gólmana. Chodil na tréninky vždy, když musel, ale i nemusel. Zato jeho spoluhráči se zatím váleli doma a jedli bonbóny. Kuba se musel naučit rychle běhat, chytat míč, házet, kopat, skákat a mít postřeh, tohle všechno bylo velice důležité, aby byl Kuba dobrý. Vždy byl po tréninku velice unavený, ale jen tak se mohl zlepšit.

První zápas ťukal na dveře. Kuba po dlouhé době uviděl své spoluhráče. Stoupl si do brány a pokrčil kolena. Začala první polovina zápasu. Hráči ve světle modrých dresech se klepali a nedokázali ani kopnout míč do brány. Kuba přestal mít trpělivost. Přes něj sice žádný míč do branky neprolétl, ale aby vyhráli, musí dát aspoň jeden gól! Kuba vyběhl z brány přímo k bráně soupeře. Jeho vypracované nohy běžely velkou rychlostí. Doběhl k brance a kopl míč takovou silou, že málem protrhl síť.

Červen

Rocky

Matěj Klobouček

Uslyšel jsem velkou ránu,
ozvala se brzy k ránu,
vyběhl jsem ven,
prý stalo se to pod oknem.

Uviděl jsem naše auto
nabourané pod oknem
a hned zavolal jsem: “Táto,
pojd’ sem ale honem!”

Když doběhl tam můj táta
a uviděl to auto,
složil hlavu do klína
a řekl, že vzdá to.

Auto bylo totiž nové,
ryzím zlatem pozlacené,
táta za něj dal dost peněz
a teď je všechno pryč.

Šetřili jsme na něj roky,
a teď nám ho ukradli,
z táty se stal náhle Rocky
a hned toho kazisvěta najít chtěl
a zardousit.



Červen

Jak se kočka dočkala

Matěj Klobouček

Kdysi dávno žila kočka, která měla moc ráda jednoho kocoura ze sousední vesnice. Jednou, zrovna na koččiny narozeniny, se kocour rozhodl, že se vydá do světa. Když se kočka tu zprávu dozvěděla, posmutněla a schovala se do svého pokoje. Než kocour odešel, zašel se s kočkou rozloučit. Běžel k ní, jak nejrychleji mohl, protože mu za chvíli jel vlak. Když doběhl ke koččinu domu, zazvonil a veselá kočka se k němu rozeběhla a objala ho. Zeptala se kocoura, zda nemá nějaký nápad. Kocour hned řekl, že chce, aby kočka jela s ním. Kočka řekla, že ano, a tak spolu byli až do konce světa.

Zlatá ovce

Matěj Klobouček

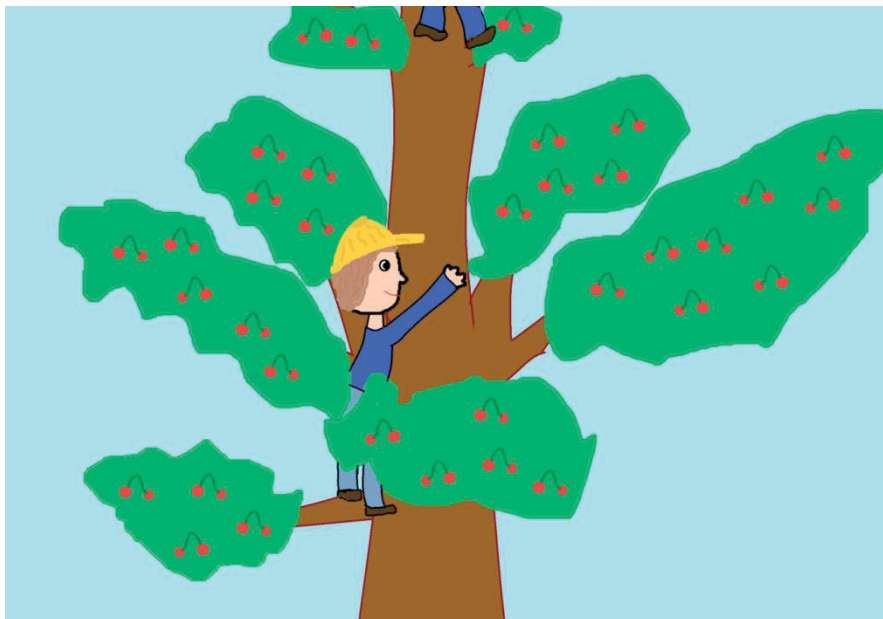
Vyjeli jsme na výlet,
podívat se na kopec,
z toho kopce byl výhled
až na konec světa.

Na tom světa konci
uviděl jsem ovci,
ovce byla ze zlata
a nejspíše i bohatá.

Vydal jsem se pro ovci,
co ze zlata byla,
viděl jsem ji na kopci
a hned se mi zalíbila.

Když dostal jsem se k té ovci,
zjistil jsem, že je v kotci.
Ke kotci jsem klíč neměl,
a tak jsem jen záviděl
těm, co ten klíč měli
a mně ho nedali.

Červen



Eliška Fiedlerová

Akrostichon

Barbora Šídová

Brášky mám dva
Ale to nevadí
Rádi s pejskem dovádí
Boží je to, že já taky
Obzvlášť ale dovádím s morčaty
Ráda kreslím, čtu a píšu
Ale hlavně mám ráda ta zvířátka

Šťastná jsem, když morčátka
I naše fenka Mia
Dobře se mají, paráda
Oheň je živlem mým
Véelmi mu rozumím
A mám taky mámu, tátu, dokonce i babičku

Červen

Pýcha předchází pád

Barbora Šídová

V jednom malém městečku žila jednou jedna holčička, která se jmenovala Viola, a ta měla bohaté rodiče. Takže na co ukázala, to dostala. Viola chodila do obyčejné školy, ve které se jí vůbec nelíbilo, protože jí to tam přišlo moc obyčejné. „Když jsem bohatá, měla bych se stýkat s lidmi sobě rovnými,“ myslela si. Proto se na všechny dívala přes prsty a odmítala se s nimi bavit.

Ostatní děti se s ní taky přátelit nechtěly, a tak vlastně by byli všichni spokojeni, kdyby si Viola neusmyslela, že ostatní nejsou víc než špína a že by jí měli sloužit. To samozřejmě děti odmítly a Viola se velmi naštvala. Začala být na všechny strašně ošklivá, pořád na někoho žalovala, no bylo to s ní zkrátka úplně k nevydržení.

S Violou se kamarádily pouze dvě děti, Hortenzie a Alexandra. To byly dcery také bohatých lidí, kteří se přátelili s Violinými rodiči, ale ani jim se moc nelíbilo, jak se k nim chová. Jednou jely děti na výlet do zoologické zahrady. Všechny děti si tam koupily zmrzlinu a spokojeně ji lízaly. Pak ale Věrce zmrzlina upadla a ona se rozplakala, protože už neměla peníze na další. Její kamarádka Terezka tedy poprosila Violu, jestli by jí nepůjčila peníze. Ta sice měla peněz dost, ale rozhodla se, že (podle ní chudým) dávat nebude, a tak řekla: „Ne. Já nemůžu za to, že vám vaši *chudí* rodiče nedali víc peněz.“ Kladla zvláštní důraz na slovo *chudí*, aby bylo jasné, že ona je něco víc. „Tak my ti taky nepomůžeme, až budeš potřebovat,“ řekla naštvaně Terezka a odešla za Věrkou, že se s ní rozdělí o svoji zmrzlinu. Viola jen pohodila hlavou a pyšně odkráčela.

Když se děti vracely k autobusu, uvědomila si Viola, že nemá peněženku, a začala ji hledat, ale nikdo jí nepřišel pomoci. S Violou se už nikdo nechtěl přátelit. Dokonce ani Hortenzie a Alexandra. Viola na svou pýchu doplatila.



A co vy? Zasloužíte si letos pořádnou zmrzlinu za vysvědčení?







Redakční tým:

Jan Březina
Eliška Fiedlerová
Antonie Fraňková
Filippa Grusová
Tereza Hladká
Matěj Klobouček
Tomáš Kratochvíl
Martin Křenek
Agáta Malá
Amálie Němcová
Barbora Pacourková
Markéta Petřeková
Adéla Radilová
Barbora Šídová
Barbora Válková
a
Květa Málková